

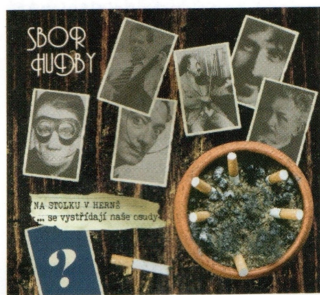
(napr. „Gloria“ 2009, „Teraz“ 2010). Longital ťažko zviazať jedným žánrom. Folk? Experiment? Elektro? Aj štipka džezu by sa našla. V tom ktorom žánri si vedia Longital vytvoriť vlastnú subkategoriu, v ktorej sú dve či tri hviezdičky naozaj málo. Nielen gitarová hudobná prehládka, ale aj výpoved' v podobe voľného verša si pýta ďalšiu oprávnenú pozornosť. Len Danó Salontay má v booklete popísaných 12 nástrojov. Veľmi sugestívne je sedemminútové inštrumentálne spojenie pulzujúcej gitary s elektronikou kolážou. Piesne Longitalu na aktuálnej nahrávke nie sú svetom samým pre seba, hoci sa to môže zdať po prvej skladbe. Kompozície síce padajú do vnútorného melancholického sveta, do riešenia životných smerov, do myšlienkových pochodov v práci, no nie do bezvýchodiskového labyrintu. Posolstvom môže byť vnútorné odosobnenie sa od martinelov života. Longital na opuse „Dočista“ neostávajú zabalzamovaní vo svojom svete, zahľadení do svojich postupov, zvuku a jazyka. Posúvajú sa. Mnohým môžu ukázať smer kadiaľ sa netreba báť ísť. O tom, že vytýčený smer vyšiel, sa presvedčíte vypočutím albumu „Dočista“.

Juraj Gonšor

SBOR HUDBY Na stolku v herně

Vlastný náklad

★★★★★

Kapela Sbor hudby vznikla a zanikla v roku 1983, svoju činnosť obnovila r. 2015 a v roku 2022 vydala konečne svoje prvé CD. Jej základ tvoria Petr Karkul Randula: koncepcia, klávesy, spev, animácia; Václav Váša Košťál: husle, spev; Jiří Bobeš Prokš: basgitara, gitary, spev, zvuk; František Petro-

vický: trubka. Títo hudobníci pôsobili od 80. rokov vo viacerých alter-under kapelách a hudobných smeroch, akými boli napríklad Třírychlostní Pepiček, Ještě jsme se nedohodli, Hudební divadlo, Mini-mální orchestr, Betula Pendula, Rade-gast, Masomlejn, Rytmičká mládež, Slepé střevo/Rytmus 84, Emerson Fittipaldi, Abychom se nenudili... Pre undergroundovú scénu sú veľmi známi aj kooperujúci hostia Sboru hudby: Mikoláš Chadima - saxofón, Petr Fiala - gitara, Josef Ostřanský - gitara, Josef Pepa Klíč - violoncello, Milan Vašíček - gitara, Zuzana Randulová - spev. Kapela mala vlastný repertoár v duchu under-new wave. Vystupovala na Valných hromadách (koncerty brnenského alternatívneho hnutia) v Brne a Prahe a súkromných „utajených“ akciách vo Valmeze a Havířově. Niekedy v roku 1983 sa mi dostala do rúk kazeta s nahrávkou Valnej hromady, kde vystúpili hudobné skupiny Třírychlostní Pepiček, Ještě jsme se nedohodli, Nucleus a Od-vážní bobříci. Boli to kapely z Brna, aj keď veľa muzikantov v týchto kapelách - vysokoškolskí študujúci v Brne - pochádzalo zo severnej Moravy. Kapely Třírychlostní Pepiček aj Sbor hudby boli od roku 1983 spolu personálne prepojené a hrávali často spolu. Dnes je aktívny už len Sbor hudby, no na ich novom albume sú zastúpené témy oboch súborov. CD „Na stolku v herně“ obsahuje 10 skladieb, každú s iným zvukom s inou farbou, inou náladou. Na tom si dal Petr Randula pri konečnom finálnom mixe záležať. V troch skladbách (1, 2 a 9) sú použité motívy skupiny Třírychlostní Pepiček spred 40 rokov. Všetky piesne sú zaobalené do alternatívneho elektronického zvuku, ktorého súčasťou sú programované bicie. Kapela miestami znie ako Kaščá-kova Neurópa, miestami ako elektronický projekt Šílenství Mejla Hlavsu, či pražská undergroundová kapela Máma Bubo. V každej piesni svojimi výkonmi a farbou zvuku huslí exceluje „Váša“ Košťál. Silné nálady vytvára aj hosťujúci saxofonista Mikoláš Chadima. Kapela miestami na oživenie použí-

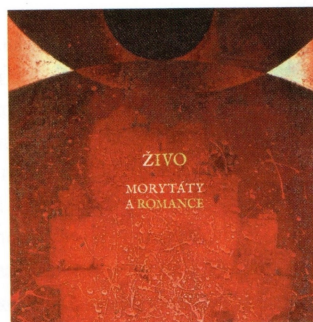
va boostrovanú basgitaru, čo je veľmi zaujímavé. V kontraste k tomu majú niektoré skladby tiež podobu šansónu. Nahrávka vo mne vyvolala nostalgiu a za seba hovorím, že najlepšie skladby sú tie, ktoré obsahujú motívy z obdobia kapely Třírychlostní Pepiček, konkrétne „Lepší ruka zdravá“ a „Červený stan“. Všetci účastníci tohto albumu sú starí hudobní matoridi pohybujúci sa desaťročia v alternatívnej hudbe alebo undergrounde a je to tam aj dostatočne cítiť. Napriek tomu má moderný a hutný zvuk nahrávky ambíciu priblížiť sa aj mladšiemu poslucháčovi. V prvej piesni sa spieva: „Nebýlo to, nikdy nebylo, aby nás všetky vymazali.“ Tento text sa nezabúda už 40 rokov. Myslím, že súbor Sbor hudby urobil týmto albumom dobrú robotu a ich CD by určite nemalo chýbať v zbierkach poslucháčov undergroundu a alternatívnej hudby. Doporučujem.

Luboš Dzurík

ŽIVO Morytáty a romance

Indies Scope

★★★★★

Folkrocková kapela Ivo Cicvárek & Velký svět si v roku 2022 dala nový krátky názov: ŽIVO. Album „Morytáty a romance“, ktorý pod týmto názvom nahrála, naozaj prekypuje životom, láskavým i krutým. Podčiarkuje to i obal albumu ladený do červena. Zostava kapely sa ustálila ako trio: Ivo Cicvárek – spev, klavír, gitara, sample, Radim Grünwald – bicie a Jakub Lutner – basová gitara. Ich symbióza je zdrojom energie a inšpirácie.

Živo nahralo album s celou plejádou vynikajúcich hostí. Piesničky, ktorých aranžmány sú všetky kolektívne, teda prinášajú rozličné nálady, temperamenty a zvu-

kové farby. Echá minulosti sa v nich spájajú s modernými prvkami a texty necharakterizuje len poetika, ale v každom z nich sa skrýva niekoľko plánov. Album je epický, obsahuje príbehy, často s takmer filmovou atmosférou. Navyše, „Morytáty a romance“ sú počtou rôznym hudobným žánrom, ktoré Ivo Cicvárek počúval, keď mal približne 15 rokov. Preto na albume môžeme nájsť nielen ozveny trampskej hudby, ale napríklad i diska z 80. rokov či hudby kapely Depeche Mode. Svižnosť a temnota sú tu dávkované tak akurát.

Inšpiráciu pri tvorbe albumu boli Ivovi Cicvárkovi tiež staré pesničky o pirátoch, o láske (romance), o vraždách (morytáty) a dobrodružné príbehy (od Julesa Verne, Karla Maya a iných). Výsledok je kompaktný, hoci príbehy sú rozmanité. Napríklad pesnička „Róza“, hudobne ako vystríhnutá z francúzskeho kabaretu, ponúka mrazivý a bezútešný príbeh ženy, žijacej sa najstarším remeslom. Markéta Tulisová spieva o jej osude s jemnou iróniou, s odstupom, no medzi riadkami zaznieva empatia. Bluesovú „Baladu o poslednej bouři“ s nádychom westernu skvele spieva Darek Neumann. Je o „starom pirátovi“, rozhodnutom odpojiť sa od (sociálnych) sietí a užívať si svoj život, kým ešte trvá, aj keď to nemusí dobre dopadnúť. A rocková balada „Ostrovní romance“ so sugestívnym spevom Roberta Křesfana nám pripomína, že človek by sa nemal pre vysoké ambície vzdávať samého seba. Vyslovene o vražde je len pesnička „Morytát o posledním dechu“ a mnohé texty obsahujú i povzbudenie a nádej. Tie zaznievajú napríklad v pesničke „Před koncem války“ či v bonusovej pesničke „Do tváří“, ktorá uzatvára CD verziu a bola nahrávaná korešpondenčne počas prvého pandemického lockdownu na jar 2020.

Po vypočutí albumu „Morytáty a romance“ mi prišlo na um, že keď si minulosť takto porozumie so súčasnosťou, má to budúcnosť.

Ružena Šipková